

Žijeme v podozrení *

Bičovaní dažďom
aj slovami bičovaní
bdieme v útrobach
rozmarneného dňa
Omrvinky škváry
nám zarosili oči
a preto sme nezbadali
keď nám vymenili scenár
Žijeme stále v podozrení
na chlebovom ostrove
materinského jazyka

Modlitbička vďaky

Nikto nevie ani ty
z čoho sa môže narodiť báseň
V kartografii tohto dňa
kosti predkov
vydychujú kalcium ktoré preniká
do korieňkov tráv
do zelene listov
Aj to sú dejiny
nášho trvania
keď ešte pozeráme
vlastnými očami
na krásy prírody
Obalení do pohyblivých molekúl
vzduchu
ešte po slovensky ďakujeme Bohu
za všetky jeho konania
a každú báseň ktorá sa rodí
v materinskom jazyku
je nová modlitbička vďaky

Posledné slovo

Tak tu je blízko
aj posledné slovo
Už stojím pred bránou šťastia
a nikto sa ma nepýta
na poslednú žiadosť
na posledný výdych
do tohto sveta
Tak ani ja
nevyslovím žiaden pozdrav
do spánku
Povolám k sebe všetkých hriešnikov
potom padnem do ozveny
ako do mäkkej trávy
a čistučko zamíknem
okrytý slovami
materinského jazyka

Anjel

Môj strážny anjel je slovenský
daroval mi ho starý otec
raz keď si vyzúval
kožené čižmy
ktoré nosieval len v nedeľu
do kostola
Odteraz je tvoj povedal
on nikdy nespí a nezhreší
veď preto je anjelom
Zaspievaj mu pieseň zo spevníka
a on príde
a príde ak mu aj nezaspievaš
lebo slovenskí anjeli vidia
do duše každého chráneného
ktorý nosí zapísané na srdci
Bože poľutuj tvojho služobníka

Odkaz *

Neviem ako a prečo
vyslúžil som si trest za vinu
ktorú nepoznám

Tak znenazdajky
zacnelo sa mi po človeku
ktorý do štvrtej ráno
zatínal ostrím do modlitby zeme
a pšeničné steblá ešte zaprášené rosou
padali na vlhkú pôdu
nášho bytia

Ešte som sa nevyrovnal s minulosťou
Ešte stále túžim
keď zvoní vode
zvoní aj tam kde som nemyslel
že bývajú zvony

Ukolísaný anjel sa prebudí
a povie
aký krásny deň prefarbený dožlta
práve teraz
keď začína žatva
a pracovité ruky si odlamujú
kúsky z požehnaní
na ktoré čakali
ako na každoročný zázrak

Neviem kedy a prečo
vo mne sa prebudí
odkaz našich predkov
a znovu vykrične
pod tvarom básne

Na jar

Stále to tak býva na jar
Keď si zastanem pred bránu poézie
počujem hudbu našej roviny
a rozochvený vietor
začne rozdávať vôňu
rozkvitnutého agáta
Stále to tak býva na jar
na Dolniakoch
keď sa otvárajú
kvetové puky dobra
A potom tak ako voľakedy
keď sedliak spustil pluh
do čiernej zeme
ozve sa z hlbín modlitba

Mať domovinu ✱

Mať domovinu
a byť vedomí že ju máš
ako matku ku ktorej sa chodíš
vyžalovať
Mať domovinu
v ktorej cítiš vôňu
dozretých jabĺk
Mať domovinu
tvoju len tvoju
pre teba
kúsok požehnanej pôdy
tam spolu s tvojimi predkami
ktorí už počúvajú
ako rastie tráva